

КРАСИМИР БАЧКОВ
ХОРОТО

chitanka.info

Ангел нямаше дарба да пее, не му се удаваше да изиграе едно право хоро дори, но без музика не можеше. Носеше я някъде из ъгловатата си душа на строител и я вграждаше в зидовете на къщите, които издигаше с големите си квадратни длани. Сигурно затова го търсеха от цялата околия и никога не оставаше без работа. Най обичаше нашата, българска народна музика. Като пийнеше, а това ставаше често, той слагаше на грамофона изтъркани от слушане плочи на Ибро Лолов и Борис Карлов, поставяше ръце на кръста и започваше бавно и неравномерно да притропва. Приличаше с нещо на ония нещастни големи мечки в цирка, научени да играят по принуда. Също като тях пристъпваше тежко и мълчаливо, с някаква животинска тъга в очите. Дъщеря му — Маринка се смееше и го дърпаше за крачола на панталона.

— Тате, тате! — викаше тя весело — Ти си моя тати, нали?

Ангел се навеждаше и внимателно, като цвете я вдигаше над главата си. Детето пищеше от страх и удоволствие, вкопчваше малките си пръстчета в косата му, а той се радваше с цялото си сърце. Беше горд, че дъщеря му е толкова хубава, че е част от него и може да пее като птичка. После я гушваше в скута си и смешно молеше:

— Маринче, изпей твоята песничка татювото!

Детето веднага, с готовност запяваше. Тънкото му гласче вярно и чисто трептеше: „Изгряла е месечинка...!“ Наивната детска песен трогваше Ангел до сълзи и понеже му бе трудно да изрази чувствата си, просто бъркаше за протрития си портфейл и вадеше по някое левче за дъвка или бонбони. Той обичаше дъщеря си повече от всичко на този измамен и крехък свят. И през ум не му минаваше мисълта, че нещо лошо може да ѝ се случи. Така минаваха дните му, запълнени с много труд и кратко, измамно кратко щастие.

Когато му съобщиха лошата вест, той тъкмо оформяше един ръбат камък. Чука и камъка се изплъзнаха от ръцете му и изтрополиха на земята. Лицето му посивя в безизразна маска, само присвитите очи и стиснати здраво зъби издаваха болката му.

— Не може да бъде! Не може да бъде! — с глух глас повтаряше Ангел, докато бягаше към дома си. Още от края на улицата видя линейката пред къщата и събраните наоколо хора. Втурна се между тях и нахълта в стаята. На канапето лежеше Маринка, някак странно бяла, с неестествено подгънати ръце. Край нея все още се суетяха докторът

и медицинската сестра. Жена му седеше до краката на детето и явно бе в шок. Очите ѝ бяха изцъклени и празни, само сухите ѝ кокалести пръсти мачкаха забрадката. Ангел се строполи пред леглото и обхвана красивата, безжизнена глава на дъщеря си. Притисна я до себе си и безмълвно зариде. Всичко се беше свършило за него със смъртта на детето му.

Дните след погребението се завъртяха в тъжна, ненужна въртележка. Ангел ходеше на работа и се прибираще в някакъв безпамятен унес. Не говореше с никого, не виждаше нищо и не усещаше как по цели часове стои вцепенен и чужд на всичко покрай него. Като станаха 40 дни и направиха помен на детето, измъчената му душа потърси спасение в бутилката. Почти на един дъх изпи две шишета ракия и излезе от къщи. Отвън на улицата растеше малка липа, за стъблото на която дъщеря му преди връзваше ластик и подскачаше в своите детски игри. И сега се виждаше малко парченце от ластика, а нарисуваните от нея с керемида по тротоара цветя, все още не бяха изтрити и сякаш пееха, пееха! — „Изгряла е месечинка...!“

Ангел се люшна напред и с ръце на кръста запристъпва. Песента ехтеше в главата му, всяка дума късаше душата му на парчета, защото Маринчето пак пееше за него. По изсушеното му ръбато лице се плъзнаха тежки бащини сълзи и закапаха на тротоара сред нарисуваните цветя като закъснял есенен дъжд.

На отсрещния тротоар мина влюбена двойка и момичето дръпна момчето за ръката:

— Виж онзи човек какво прави!

Момчето хвърли поглед и пренебрежително сви вежди:

— Напил се е и играе хоро! Не му обръщай внимание!

Двамата продължиха, хванати за ръце. Те не знаеха какво ги чака в края на улицата!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.